Aventurile echipajului
DOX
165

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 165.

PE FLUVIUL RUAHA.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PRADA FURNICILOR.

— TARE AŞ VREA SĂ ŞTIU ce are tata de când a vorbit cu telegrafistul acela german la Ujansi, care e în slujba englezilor. Zâmbeşte mereu pe sub mustaţă, ca şi când ne-ar pregăti ceva, vreo bucurie oarecare, zise George, doctorului într-una din zile.

— Aşa mi se pare şi mie, încuviinţă Bertram. Dar să nu-i stricăm cheful şi să ne facem ca nu am băgat de seamă.

Cei patru camarazi ajunseseră într-un mic luminiş într-o pădure deasă şi se opriră să facă un scurt popas şi să, frigă un pui de antilopă, împuşcat de George. Până să fie gata masa, căpitanul se dusese să culeagă câteva fructe proaspete din apropiere şi în vremea asta tânărul avusese timp să schimbe aceste cuvinte cu doctorul.

Când Farrow se înapoie, căpitanul întrebă:

— E adevărat, doctore, că dacă ţinem mereu drumul spre răsărit vom da în curând de fluviul Ruaha, care se varsă în Oceanul Indian la sud de mica insulă Mafia?

— Aşa e. După culm ne arată hărţile, trebuie neapărat să dăm chiar diseară de fluviu şi e adevărat că se revarsă la sud de insulă în Ocean, răspunse oarecum mirat doctorul. Vrei să ne ducem acolo cu o luntre? La coastă vom găsi cu siguranţă vreun vapor care să ne duca apoi la Concelcao unde ne aşteaptă submarinul nostru.

— Ce, vrei să ne şi întoarcem? făcu George, dezamăgit. N-ar fi mai bine să mergem pe uscat până la coastă? Aş vrea şa cunosc şi eu niţel ţara...

— Lasă că o să te saturi de Africa! îi zise râzând tatăl său. Putem acosta dar în altă parte şi de acolo s-o luăm din nou pe jos. Pe mine mă interesează mai ales Congo-ul şi alte ţinuturi, de pildă Colonia Capului sau fosta posesiune germană Damara. De altminteri nici nu cred că am găsi o luntre aşa zisă kanu – care să ne ducă la coastă.

— Ei, aşa mai merge, ba mă bucur chiar să-mi revăd camarazii rămaşi pe submarin. Şi pe mine mă interesează foarte mult Congo-ul şi trag nădejde să tăcem acolo nişte vânători straşnice. Poate izbutim chiar să prindem un urangutan sau o gorilă.

— Greu lucru, fiindcă nu dă voie Statul, răspunse doctorul.

— Şi nici belgienii nu ne prea au la inimă, adăugă căpitanul. Dacă vrem să pătrundem mai adânc în lăuntrul ţării trebuie s-o luăm prin Africa de vest a portughezilor şi de

acolo să trecem frontiera belgiană. Dar până atunci întâi va mai întâi să ne vedem pe „Dox” -ul nostru.

Masa se sfârşi repede, Petre spălă vasele în apa pârâului, care se revărsa în marele fluviu Ruaha, îşi luară raniţele în spinare şi porniră pe cărări întortocheate mai departe spre răsărit. Fireşte că George mergea înainte dornic de peripeţii şi primejdii, fără de care viaţa i s-ar fi părut prea searbădа.

Aici însă, în desimea codrilor seculari, părea să nu întâmpine nimic, nici măcar întâlnirea cu vreo fiară sălbatecă.

Deodată se opri şi ascultă. Parcă auzise ceva în apropiere. Ridică braţul şi camarazii rămaseră nemişcaţi. Se auzi iar sunetul acela ciudat.

— Geme un om, zise George. Colo, pe stânga, îndărătul tufei…

Şi fără să mai pregete intră în tufiş ţinând însă revolverul pregătit, deoarece nu putea şti dacă geamătul nu era o cursă care să ademenească pe străini.

George dădu de un mic luminiş şi ceea ce văzu îl făcu să se dea îndărăt îngrozit. De patru stâlpi înfipţi în pământ, văzu un tânăr negru răstignit jos de mâini şi de picioare.

Părea să fie acolo din zorii zilei, căci nu ridică măcar capul când îi auzi, ci gemu numai înăbuşit. Grozăvia care îl făcu pe George să se înfioare era un şir lung de furnici mari care înaintau încet spre nenorocitul acela legat burduf şi nu se aflau acum decât la vreo doi metri de el.

— Repede, strigă doctorul, să-l dezlegăm, dar să nu întărâtăm furnicile, altminteri se năpustesc asupra noastră. Înapoi, George!

Tânărul se repezise la negrul care întorcea acum încet capul spre el. În ochi îi apăru o lucire de bucurie şi mirare, încercă să spună ceva, dar de pe buze nu-i ieşi decât un murmur slab. Printr-o spărtură a frunzişului des soarele cădea de-a dreptul pe trupul său voinic şi aproape i-l prăjise. Un european ar fi murit până acum de dogoarea aceea cumplită.

George îi tăia la iuţeală legăturile; sărmanul negru nu se putu însă scula de jos, deşi furnicile se apropiau din ce în ce.

Petre veni în fugă şi cu puterea lui uriaşă îl ridică în sus ca pe un fulg şi-l duse de acolo.

Una din furnici, care făcea probabil parte din avangarda armatei, ajunsese chiar până la George şi-l pişcă atât de tare de mână, încât tânărul simţi o usturime grozavă. O aruncă jos şi fugi după camarazii săi.

Petre ducea în braţe pe tânărul negru care părea cu desăvârşire istovit. Se opriră după vreo zece minute de mers, lângă un pârâiaş care şerpuia prin desiş. Îl puse aci jos şi-i dădu mai întâi să bea, apoi George îi spălă trupul cu apă rece, ceea ce făcu pe nenorocit să-şi mai vie în fire. Se uită lung la salvatorii săi, în timp ce un zâmbet de bucurie îi flutura pe buze. Întrebă pe urmă, într-o englezească destul de bunişoară:

— Masseri europeni? Mpapu tare bucuros. Masseri scăpat Mpapu de la moarte, el recunoscător totdeauna lor.

— De unde eşti şi cine te-a adus în starea asta grozavă? îl cercetă căpitanul.

— Mpapu din sat aproape Ugogi, răspunse Negrul, care părea acum pe deplin în puteri. Mpapu nu vroia lase sora lui Njani mărite cu bătrân vrăjitor Igingi care căutat pedepseşte Mpapu şi dat mănânce pe el furnici.

— Uite, frate, ce drame se petrec până şi în inima Africii! făcu doctorul uluit. Se-nţelege că trebuie să-l ajutăm pe bietul băiat, deşi, drept să vă spun, nu prea ştiu cum. Doar nu ne putem război cu un sat întreg.

— Fireşte că nu – zise căpitanul – dar totuşi poate tot e chip s-o eliberăm pe tânăra Njani. O luăm apoi pe ea şi pe frate-său cu noi şi-i ducem undeva la coastă, unde îşi vor găsi ei un loc să se aciuieze.

— O, masser, asta tare bine – strigă cu însufleţire tânărul negru – dar Njani bine păzită de vrăjitor. Mâine nunta şi o să fie greu scoate pe ea de acolo.

— Lasă asta în grija noastră, vom vedea noi ce e de făcut – căuta să-l liniştească Farrow – înainte de toate trebuie să ştim dacă veţi avea din ce trăi după ce vă vom duce de aici. Aveţi ceva rude pe undeva?

— Fratele mamei locuieşte la coastă, aproape Usaramo, acolo bine pentru noi.

— Minunat! Acum să mănânci ceva ca să te mai întremezi, Mpapu, pe urmă vom porni la drum.

Deşi camarazii păstraseră o bucată mare de friptură pentru cină, i-o dădură negrului, care o înfulecă la repezeală.

După ce-l văzu sătul, căpitanul îl întrebă încotro era satul. Aflară că le venea chiar în drum.

— Cu atât mai bine – zise căpitanul – vom ajunge acolo cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, aşa că ne mai rămâne timp să vedem înainte de a se înnopta cam cum stau lucrurile. Fireşte că ne vom furişa cu mare băgare de seamă, pentru a nu fi simţiţi de cei din sat.

Bucuria lui George! Noile peripeţii care îi aşteptau îl făcuseră să uite oboseala din ziua aceea. Nici nu vroia să se gândească la grozava pedeapsă care i-ar aştepta – de-a fi mâncaţi şi ei de furnici – dacă planul lor ar da greş şi ar cădea în mâinile negrilor. Îi părea de asemenea bine că îl scăpase pe tânărul negru de la o moarte atât de cumplită.

Merseră prin pădure vreun ceas, apoi aceasta se sfârşi şi în faţa lor se Întindea câmpia nesfârşită. Văzură aici vânat din belşug şi George împuşcă la repezeală un pui de antilopă pe care-l jupuiră îndată. Mpapu era acum destul de întremat ca să-l ia în spinare.

Dar deoarece se putea întâmpla să se afle aici şi lei, George îşi luă puşca din spinare şi o ţinu în mână, cercetând cu luare aminte în juru-i iarba înaltă care îi ajungea mai sus de mijloc. Era greu de mers, căci buruienile dese li se lipeau de glezne şi-i împiedecau la umblet.

Totuşi camarazii păşeau voiniceşte. Mai greu era pentru George, care croia calea celorlalţi ce veneau după el. Nu se sinchisea însă la gândul că în curând va avea de întâmpinat cine ştie ce peripeţii primejdioase.

Trecură pe lângă o rarişte de salcâmi firavi şi muşuroaie mari de furnici. Aici era şi mai mare primejdia, deoarece cam prin locurile acestea se aţin leii.

În sfârşit zări în depărtare o dunga întunecată. Mpapu, care mergea în urma lui, strigă cu bucurie:

— Colo trestii lângă râu. Ajungem în curând la ele, Masseri.

La gândul acesta George, pe care oboseala drumului îl cam istovise, simţi puterile revenindu-i. Iuţiră pasul, căci după soare nu mai aveau decât trei ceasuri, până se va lăsa întunericul şi de aci la râu mai era un ceas de drum. Totuşi George privea cu încordare în juru-i, deoarece în apropierea apei era şi mai mare primejdia de a se întâlni cu vreun leu.

Nu mai aveau decât vreo cincizeci de metri până la brâul de trestii; se opriră în loc şi căpitanul zise camarazilor:

— Să căutăm acum o spărtură în păpuriş, prin care să putem ajunge la mal. Nu se poate să nu se găsească aşa ceva pe aici; ori cunoşti tu o astfel de spărtură, Mpapu?

— Da, master, este una mare aproape de tot, răspunse negrul.

— Minunat! făcu Farrow, încântat şi George care tocmai se uita la el îl văzu iar zâmbind pe sub mustaţă, ca în toate aceste câteva zile din urmă.

Nu-l întrebă însă nimic şi porni mai departe îngândurat. „Oare ce să aibă?” se întrebă el nedumerit, dar uită de asta

căci trebuia să fie cu atenţia încordată de teamă să nu se pomenească deodată cu vreun leu răsărind dintre tufele de trestie. Se uita când la dreapta când la stânga şi tocmai faptul acesta fu cât p-aci să-i aducă pierzania, căci auzi deodată un şuierat şi abia avu timpul să sară în lături, pentru a nu fi muşcat de un şarpe veninos care se repezise din iarbă şi se pregătea să-şi înfigă colţii în pulpa lui. La o a doua încercare a târâtoarei, George o izbi cu patul puştii în cap fără însă s-o omoare. Îşi smulse revolverul de la brâu cu gând să tragă un glonţ în cap, dar negrul se repezi la şarpe şi cu o îndemânare care îi uimi pe toţi, îl apucă de ceafă şi-l ridică în sus. Petre repezi, fulgerător cuţitul lui enorm şi-i reteză capul.

— Mpapu tare mulţumit acum – zise râzând negrul – aici nu trebuie împuşte decât când vine Simba.

— A, oamenii voştri se abat adeseori pe la râu? întrebă căpitanul. Atunci s-ar putea să ne întâlnim cu ei?

— Mpapu ia seama nu vede la el – răspunse negrul.

— Pentru ce te-au dus atât de departe de sat, nu se găsesc păduri prin apropiere? cercetă căpitanul.

— Nu vrut găseşte la mâne aproape de sat. Acolo unde dus e alţi negri îndărătul pădurii. Englezi crede atunci ăştia legat la mine.

— Aha, am înţeles! Sunt şireţi al dracului oamenii voştri. Şi cine a poruncit aşa?

— Igingi, vrăjitorul – zise posomorit tânărul Negru – căpetenie Mbofi aproape copil, Igingi duce la el de nas.

— Cu atât mai bine îmi pare să-l tragem pe sfoară pe moşul ăsta afurisit – striga cu însufleţire George – a, uite colo spărtura. Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă, pentru că se prea poate să se aţie pe aci un leu.

George păşea acum cu mare băgare de seamă. Se puteau aştepta ca în fiece clipă să se audă răgetul întărâtat al unui leu şi să se pomenească nas în nas cu el. Tocmai aici în spărtura asta pe care şi-o făcuseră fiarele pentru a-şi croi un drum la adăpătoare, era locul unde se aţineau ele mai des…

Totuşi, când se opriră la vreo cincizeci de metri de spărtură, nimic nu se mişca. George se uita cu încordare la spărtura lată, înapoi zise în şoaptă:

— Pare să nu fie nici un leu pe aici.

— Aşa mi se pare şi mie – încuviinţă căpitanul. În schimb vom da de altceva, adăugă el zâmbind. Ia-o înainte, George, nu cred să fie vreo primejdie prin partea locului.

Clătinând capul nedumerit de zâmbetul acela neînţeles al tatălui sau, tânărul păşi în spărtură. Când fu pe mal, tresări speriat, căci dintre tufe auzi un glas strigându-i râzând:

— Bună ziua, George, ce mai faci? Ei, cum a mers?

— Domnul Rindow! făcu George uluit şi se zgâi la tufe.

Deodată tufele se dădură în lături şi dintre ele apărură două bărci de aluminium în care se aflau Rindow, Kard şi alţi doi marinari. Săriră toţi patru pe mal râzând cu hohote.

— El, cum vă place surpriza? făcu Farrow râzând cu poftă. Am trimis prin telegrafistul din Ujansi o cablogramă lui Rindow, în limbajul nostru convenţional. Avem nevoie de muniţii, pături noii şi haine de schimb. Submarinul se află acum la îmbucătura fluviului Ruaha, foarte aproape de insula Mafia. Rindow a venit încoace la cererea mea şi putem face drumul cu bărcile, putând în acelaşi timp coborî oricând pe mal.

Camarazii, care nu se văzuseră cam de mult, fură bucuroşi să-şi strângă mâinile. Rindow, înştiinţă apoi pe George că toate trofeele pe care le predase căpeteniei Bell sosiseră la destinaţie.

— Minunat! făcu George, încântat. Dar bucuria mea adevărată e că suntem acum în număr mai mare ca să putem salva pe Njani.

II.
O ÎNCERCARE DIN CALE AFARA DE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

— FIREŞTE, George nu poate trăi până nu e vârât până-n gât în vreo aventură primejdioasă! Dar ia spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba? zise râzând Rindow.

— Uite ce e: l-am găsit pe tânărul acesta – Mpapu îl cheamă – într-o pădure, legat burduf şi gata să-l mănânce furnicile – începu George. Pedeapsa îi fusese dată fiindcă nu vroia s-o lase pe soră-sa să se mărite cu vrăjitorul tribului. Pe fata aceasta avem de gând s-o eliberăm noi.

— Foarte bine. Să mergem în sat şi s-o scoatem de acolo. Cred că împotriva a opt europeni bine înarmaţi nu se pot împotrivi negrii.

— O, Igingi tare rău! zise Mpapu speriat. El înarmat tinerii noştri şi învăţat la ei cum să se apere. Fost înainte soldat la europeni şi ei pedepsit aspru pentru fapte rele. Urăşte de moarte la albi.

— Aşa? Atunci trebuie să fie un mare ticălos, îşi dădu cu părerea căpitanul. Cu atât mai mult mă bucur să-i încurc socotelile. Ai mâncat, Rindow?

— Nu, domnule căpitan, de azi dimineaţă n-am luat nimic în gură.

— Lasă că avem noi ceva bun pentru d-ta. O friptură de antilopă cum n-ai mai mâncat de multă vreme. După cină ne vom duce în sat să vedem în ce fel o putem elibera pe biata fată.

Când isprăviră de mâncat, căpitanul îşi zori camarazii la drum.

— Trebuie să fim înainte de a se în opta în preajma satului, le zise el. Mpapu să ne spună desluşit unde se află coliba vrăjitorului şi aceea a surorii sale.

— Njani e acum în casa fetelor, răspunse negrul. De acolo duce în coliba lui Igingi. Casa unde fetele, bine păzită de femei bătrâne, multe.

— Hm, cam neplăcut lucru… murmură doctorul. Din câte am citit eu despre obiceiurile negrilor, la unele triburi fetele trebuie să se supună unor anumite ceremonii înainte de a fi considerate vârstnice şi bune de măritat. Şi la astfel de case – numite Krale – ale fetelor şi femeilor, supravegherea e făcută, cu mare străşnicie.

— Fireşte că e neplăcut, încuviinţă căpitanul, dar n-avem încotr-o. Ei, dar n-are a face, am întâmpinat noi greutăţi şi mai mari şi o să le venim de hac şi babornitelor alea. De ce râzi, George?

— Fiindcă am găsit mijlocul cum să le punem pe fugă pe babe. Trebuie numai să văd cum e aşezată coliba. Probabil că sunt chiar mai multe, despărţite printr-un gard de restul satului.

Mpapu dădu din cap şi zise:

— Da, sunt zece pentru fete şi două mari pentru bătrâne. Gardul e înalt şi are numai o poartă la care stau mereu de pază două femei. Nimeni nu îndrăzneşte apropie, bătrânele ştiu facă farmece. Care bărbat apropie pierde vederea şi face lepros.

— Aha, babornitele au născocit drăcovenia asta ca să vâre spaima în locuitori şi să fie mai sigure că nu va cuteza nimeni să le turbure liniştea… mormăi doctorul. Lasă că pe noi nu o să ne orbească ele şi nici lepră nu o să ne dea – dacă nu or fi chiar ele leproase. Cred însă că englezii vor avea grijă să le izoleze.

— Vom vedea noi totul la faţa locului, chiar acum să ne grăbim, încheia Farrow! Părerea mea e să lăsăm puştile aici, ne-ar putea fi o piedecă. Cum drumul la sat trebuie să fie bine bătătorit, vom ajunge repede.

George mergea, fireşte, în frunte. Cei doi marinari pe care Rindow îi adusese cu el împreună cu Kard, trebuiau să rămână ca să păzească lucrurile şi să se ascundă cu bărcile în

păpuriş. Se putea prea bine să se abată pe acolo pe alt drum băştinaşii sau – şi mai probabil – să vie fiarele la adăpătoare.

După vreo jumătate oră de mers George zări trâmbe de fum care se ridicau din focurile satului, unde oamenii îşi pregăteau cina. Tânărul, întrebă pe Mpapu:

— Unde se află coliba lui Igingi?

— Pe dreapta, între tufele alea de colo, răspunse Negrul. Nimeni nu trebuie apropie, altminteri moare îndată.

— Lasă că noi nu o să murim, fii pe pace. Dar colibele fetelor şi ale bătrânelor care le păzesc?

— În spatele satului, masser. Trebuie facem ocol mare, pe urmă trecem lângă lac mare unde mulţi crocodili. Igingi osândeşte oameni sare în lac. Acolo primejdie grozavă, Igingi vine mereu acolo.

— Ar fi foarte bine să-l găsim, zise cu mânie George. Poate că-l silim şi pe el să sară în lac. Tată, tu ce crezi, să ne ducem mai întâi la coliba vrăjitorului, sau să încercăm de-a dreptul s-o salvăm pe fată?

— Cred că aşa ar fi mai bine, îşi dădu cu părerea căpitanul. Să ocolim deci satul pană a nu apuca să se întunece. Trebuie să vedem dacă nu e chip să trecem gardul fără să mai fie nevoie de a ne război cu babele de la poartă. Aşa dar, înainte! Ia vezi, nu cumva poţi înfăptui planul despre care vorbeai?

Tânărul zâmbi iar şi răspunse:

— Eu aşa nădăjduiesc, ba aş face chiar prinsoare că nici un negru din sat nu va avea îndrăzneala să se apropie de mine, poate numai Igingi şi atunci cu atât mai bine.

— Ştii că m-ai făcut curios? Prea pari sigur de cele ce spui, ca să nu fie în într-adevăr ceva serios la mijloc. Haide, Mpapu, du-ne la lacul crocodililor.

Tânărul Negru zise cu teamă:

— Masseri, acolo primejdie mare. Nu vrea masseri aştepte până întunece bine?

— Cu neputinţă, băiatule. E neapărată nevoie să ştim în ce fel sunt întocmite colibele fetelor, răspunse căpitanul. Dacă vrăjitorul se află acum acolo, ai atât mai bine. Nu ne mai poate sta în drum când va fi s-o eliberăm pe Njani.

Dar nici cuvintele acestea spuse cu hotărâre de căpitan nu înlăturară frica lui Mpapu, căci păşea cu teamă şi se uita mereu îndărăt dacă George îl urmează. Ocolul pe care îl făceau îi depărta de sat şi-i ducea la o mică dumbravă făcută de mâna omenească – după cum se cunoştea din felul în care erau rânduiţi copacii, tineri încă. Fireşte că între ei crescuseră

destule buruieni şi mărăcini, iar lianele se împleteau de la un copac la altul, lăsând numai o potecă bine bătătorită între ei.

— Pe aici vine Igingi totdeauna, şopti Negrul. Nu vrea maşteri croieşte mai bine drum prin desiş?

— Nu, răspunse cu hotărâre George. Dacă poteca duce la casa fetelor trecând pe la lacul crocodililor, lăsaţi-mă să merg înainte. Lui Igingi îi vin eu repede de hac, când mi-o ieşi în cale.

— Acolo duce poteca, arătă Mpapu şi făcu loc tânărului să treacă, pe când el se codea să-l urmeze.

Căpitanul îl împinse însă de la spate şi Negrul n-avu încotro.

George se uita şi asculta ai încordare în juru-i; nu se auzea însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. Deodată, după o cotitură a potecii, George se pomeni în faţa unui negru înalt şi slab, cu chipul şiret ca de vulpe. La vederea revolverului pe care tânărul îl îndreptă fulgerător spre el, negrul tresări speriat şi dintr-o săritură pieri în tufiş.

Se-nţelege că George se luă după el. Dădu iarăşi de o potecă îngustă, pe care dispăruse pesemne negrul, căci auzi crăcile trosnind şi frunzele foşnind.

— Veniţi încoace! strigă el camarazilor în timp ce fugea cât îl ţineau picioarele.

Nu mai încăpea îndoială că negrul acela era Igingi, vrăjitorul, căci nimeni altul n-ar fi cutezat să vină aici.

George îşi spuse că trebuia să pună mâna pe el cu orice preţ, altminteri alarma satul şi eliberarea fetei n-ar mai fi fost cu putinţă. I-şi încordă deci toate puterile să-l ajungă. Abia după ce făcu vreo douăzeci de metri pe potecă băgă de seamă că ea ducea pieziş spre sat. Igingi n-avea altă cale decât aceasta.

Acum George îl zări înaintea lui; fiind om bătrân ştia că-l va ajunge în curând, ceea ce înţelese şi vrăjitorul, căci se întoarse deodată şi se năpusti cu furie asupra lui George, ţinând în mâna dreaptă un cuţit.

Tânărul se feri să tragă în el, de teamă ca împuşcătura să nu se audă în sat, deşi primejdia era destul de mare, căci bătrânul părea turbat de mânie şi un glonţ l-ar fi pus repede cu botul pe labe. Trebuia însă să încerce un alt mijloc. Fără să stea la gânduri zvârli revolverul cu toată puterea drept în faţa negrului; cu un urlet de durere, bătrânul se poticni şi-şi acoperi ai mâna stângă obrazul de pe care şiroia sângele. Patul greu al armei îl nimerise drept în frunte, între sprâncene, aşa că sângele îl orbea.

Pentru câteva secunde era scos din luptă. De acest prilej se folosi George ca să smulgă fulgerător celalalt revolver din brâu şi să-l arunce în tâmpla stângă a vrăjitorului; acesta se prăbuşi, cu un geamăt, la pământ. Camarazii veniră în fugă şi Petre îl legă fedeleş, apoi îi vârî un căluş în gură.

Mpapu, împins de la spate de Kard, tremura vargă. George, care ridicase de jos armii din revolvere, îl întrebă:

— Ăsta e Igingi, Mpapu?

— Da, masser, el e – răspunse în şoaptă negrul, dându-se mereu îndărăt, de frică, cel mai bun semn de puterea neţărmurită pe care o avea vrăjitorul asupra oamenilor din sat, datorită cruzimii lui nemaipomenite.

— Să-l legăm de un copac, spuse căpitanul. Îl putem dezlega pe urmă, când ne vom întoarce şi să-i dăm drumul să se ducă încotro o vedea cu ochii.

Petre ridică trupul uşor al vrăjitorului ca pe un fulg, îl rezemă de un pom şi-l legă zdravăn ca să nu se poată dezlega singur.

După ce îi cercetă rana, doctorul spuse:

— Se va vindeca repede, e numai o tăietură adâncă în carne. Din leşin, o să se trezească mai târziu, deoarece lovitura în tâmplă a fost bine ţintită. Chiar după ce se va deştepta, va fi destul de ameţit ca să nu poată întreprinde deocamdată nimic împotriva noastră.

— Unde duce poteca asta? întrebă acum Farrow pe Mpapu, care se ţinea speriat la o parte.

— La lac şi de acolo la casa fetelor – răspunse aproape în şoaptă negrul.

— Atunci la drum – îşi zori căpitanul camarazii. În curând are să se întunece.

Mpapu căuta mereu să se dosească, dar Kard îl împinse înainte până ce veni îndărătul lui George, unde se simţea mai în siguranţă.

Acesta o luase la picior şi păşea grăbit în lungul potecii. Camarazii trebuiau neapărat să ajungă la casa fetelor până a nu se înnopta.

Copacii se răriseră de-a-binelea şi George rămase deodată pe loc, căci se pomeni în faţa unui lac întins acoperit cu o pătură de plante verzui printre care se vedeau căpăţânile unor crocodili uriaşi.

Poteca făcea un cot ascuţit şi se întindea pe marginea lacului. Ca măsură de prevedere, George îşi ţinea arma pregătită, temându-se să nu fie atacat pe neaşteptate de vreun crocodil. Dar dihăniile nici nu se clinteau, se zgâiau numai cu ochi răutăcioşi la cei ce treceau.

În sfârşit camarazii lăsară în urmă lacul şi dădură de un câmp presărat cu tufe şi pe alocurea grâne. Poteca îi duse apoi la un loc pe care creşteau nişte dovleci enormi; George stătu niţel în loc şi-i privi zâmbind cu înţeles, pe urmă porni mai departe.

Planul său de a păcăli pe păzitoarele fetelor se înrădăcina tot mai mult în mintea lui. Deodată Mpapu îl trase de mânecă şi arătă înainte.

— Masser, şopti el cu teamă, colo gard unde păzeşte femei bătrâne.

George se opri şi privi cu atenţie gardul înalt de vreo trei metri. Crezuse ca va da de o împrejmuire de vreascuri uscate care se aprind lesne, văzu însă că era un gard de mărăcini verzi. De trecut peste el nu era chip, deoarece spinii erau tari şi foarte lungi.

Dacă gardul s-ar fi putut aprinde, în zăpăceala ce ar fi urmat nu era greu s-o scoată pe Njani de acolo, aşa însă era cu neputinţă. Planul acesta şi-l făcuse George numai pentru cazul când nu i-ar fi rămas altceva, acum trebuia deci să se slujească de celălalt. Zâmbi iarăşi pe sub mustaţă când se furişă înainte şi zări printre tufe pe cele două bătrâne tuciurii stând jos lângă poartă şi fumând din nişte lulele lungi.

Tânărul se întoarse la camarazii săi şi le spuse că, deşi colibele nu se vedeau, poarta era însă destul de largă ca să poată trece cel puţin trei inşi odată prin ea.

— Toate bune, răspunse căpitanul, dar mai întâi trebuie să le amuţeşti pe babe şi e nevoie să te slujeşti de planul tău.

— Lasă că ştiu eu ce-am de făcut, zise el zâmbind. Haidem, Petre, să ne întoarcem niţel din drum, trebuie să mă ajuţi şi tu la ce am pus de gând. Peste o jumătate de ceas se va întuneca şi până atunci vom fi gata cu pregătirile planului meu.

— Din partea mea, n-ai decât să încerci, ştiu că mă pot bizui pe tine, zise căpitanul. Vezi însă de te grăbeşte, altminteri voi încerca eu s-o salvez pe tânăra fată îndată ce se va întuneca.

— Nu te teme, tată, o să fiu gata la timp, îl asigură George şi luând cu el pe Petre, se întoarse la locul unde văzuse dovlecii.

— Petre, spuse el credinciosului său camarad, să ne jucăm acum un joc din copilăria noastră. Mie mi-e lesne, pentru că nu e mult de atunci, dar tu îl vei fi uitat; trebuie însă să ţi-l aduci aminte. Să golim un dovleac din cei mari, pe cel mai mare dintre toţi.

Petre îl privi atât de uluit, încât pe George îl pufni râsul. Totuşi se apucă să-i facă pe voie. Tăie o gaură în coaja dovleacului şi îl goli de tot, până ce nu mai rămase decât scoarţa. George făcu acum în ea două găuri mari în loc de ochi, alte două le prelungi în chip de sprâncene, făcu nări şi o gură, mare din care rânjeau două rânduri de dinţi enormi.

— Aşa. Acum cred că, de spaimă, bătrânele au să amuţească pe loc, când or vedea mutra asta frumoasă, zise el râzând. Taie din craca de colo un băţ în care să înfigem dovleacul.

Pe urmă o să-mi întorc vesta pe dos şi o să-mi acopăr capul ai ea.

Petre privea nedumerit la cele ce făcea George. Abia când tânărul fu gata, pricepu ce are de gând.

— Aha, vrei să le sperii pe babe! zise uriaşul râzând. Mă duc să-l ţin pe Mpapu, altminteri, inimos cum e, te pomeneşti c-o ia la fugă când o vedea drăcovenia.

În vremea asta se întunecase de-a-binelea, George băgă lampa lui de buzunar în dovleac, o aprinse şi o agăţă de o rămurică a crăcii.

Apoi porni spre locul unde îl aşteptau camarazii.

Deodată auzi un strigăt de spaimă şi în răstimpuri glasul lui Petre, din ce în ce mai mânios. Aşa dar, avusese dreptate camaradul când bănuise că Mpapu o va lua la fugă îndată ce va vedea „drăcovenia”.

— Bravo, George, zise doctorul râzând, bine ai ticluit-o. Trebuie însă să-l liniştim mai întâi pe Mpapu, altfel nu o să putem afla de la el care din fete e soră-sa. Nici fata nu o să vrea să ne urmeze când te-o vedea sub chipul ăsta de strigoi.

— S-o luaţi înainte cu ea, eu vă voi acoperi retragerea, răspunse George. Cred că nici chiar un leu n-ar cuteza să se apropie de mine dacă m-aş întâlni cu el acum. Ei, Mpapu, eu sunt, de ce tremuri aşa, tontule? Adăugă el aplecându-se spre negrul pe care Petre îl ţinea bine ca să nu fugă.

Degeaba. Până nu-i arătă „şmecheria” şi nu-l văzu la faţă, bietul negru nu se linişti. Cu atât mai mare îi fiu însă bucuria când înţelese despre ce e vorba.

George îşi acoperi iar capul cu haina, apoi se îndreptă spre poartă, unde păzeau cele două bătrâne.

III.
O RĂPIRE CU PERIPEŢII.

BĂTRÂNELE APRINSESERĂ UN FOCUŞOR la care îşi încălzeau mâinile sporovăind între ele. Erau atât de

cufundate în vorbă, încât nici nu simţiră „strigoiul” care se apropia tiptil.

Când George fu la vreo cinci metri de ele, se aplecă în iarbă, lăsând deasupra numai capul acela grozav pe care îl mişca încoace şi încolo. Scoase apoi un fel de grohăit şi când bătrânele se întoarseră spre el, se ridica deodată în sus.

Era prea mult pentru ele. Una căzu îndată jos, leşinată, cealaltă vru s-o ia la fugă pe poartă, dar nu mai avu putere şi se prăbuşi şi ea.

Dincolo de gardul de mărăcini izbucniră ţipete de spaimă, urmate de paşii grăbiţi ai celorlalte paznice. George ocoli focul şi se furişă în curte.

Ardea şi aici uni foc cu vâlvătăi în faţa a două colibe mari, locuinţa paznicelor pesemne. Stătuseră până acum lângă foc şi alergau să vadă ce s-a întâmplat.

Erau opt la număr, una mai urâtă ca alta. Ţineau nişte beţe ciudate în mână şi George bănui îndată că beţele acestea erau otrăvite la vârf şi pe oricine îl atingea sau îl înţepa cu ele, orbea sau se îmbolnăvea de lepră, altminteri n-ar fi mers zvonul că orbeau şi dădeau lepra bărbaţilor care căutau să pătrundă acolo.

Să nu fi avut căpăţâna aceea grozavă, George s-ar fi temut de ele, căci după cum i se părea lui, babele nu s-ar fi dat îndărăt nici din faţa gloanţelor. Aşa însă, mergea la sigur.

Bătrânele scoaseră câteva ţipete înăbuşite apoi o rupseră de fugă, afară de cele două care căzuseră îndată leşinate.

Lui George îi părea rău că nu leşinaseră toate, căci vor vedea din colibe pe camarazi pătrunzând în curte.

Avu însă noroc. Babele se îngrămădiră la uşa uneia din colibe, vrând să treacă toate odată şi cele două dintâi crezuseră pesemne că le-a înhăţat diavolul, aşa că se prăbuşiră la pământ şi nu mai mişcară. Celelalte patru izbutiră să-şi facă loc în colibă şi George era sigur că se ghemuiseră sub păturile lor şi nu vor mai îndrăzni să iasă de acolo.

— Minunat! auzi el pe tatăl său şoptind îndărătul lui. Petre le-a ameţit pe cele două de-afară şi nu au să se trezească atât de curând. Vom trece acum din colibă în colibă, s-o căutăm pe Njani. Tu rămâi aici, dar stinge lampa din dovleac, ca să nu se sperie fata. Dacă vreuna din bătrâne scoate capul, aprinde-o iar, căci atât ajunge.

— Bine, răspunse George în şoaptă, numai de-aţi găsi-o mai repede. Mă tem că dacă se dezmeticesc cele patru bătrâne din curte, au să înceapă să ţipe şi ridică satul în picioare.

— Atunci să se ducă Petre să le ameţească şi pe ele cu câteva lovituri în tâmplă.

George însă se împotrivi:

— Nu, nu, nu trebuie să fie văzut de vreuna din ele. Când va înţelege că are de-a face cu un alb, o să dea alarma şi o păţim rău de tot.

— Bine zici, ai dreptate, trebuie să ne grăbim!

Se scurseră câteva minute. George auzi pe camarazii săi strigând-o încet pe nume pe Njani şi ţipetele înăbuşite ale fetelor, apoi un strigăt de bucurie şi printre suspine cuvântul „Mpapu, Mpapu”. Înţelese că acesta îşi găsise surioara.

Deodată răsunară îndărătul lui George paşi care se îndreptau în grabă spre poartă, apoi tatăl său îi şopti:

— Totul a mers bine. Haidem, George! Vom lua-o iar pe drumul care duce la lacul crocodililor.

— Nu, tată, nu e bine ce vrei să faci. Pe întunerec dihăniile vor fi mai îndrăzneţe şi primejdia cu atât mai mare. Să trecem prin sat şi cred că, la vederea bostanului, negrii n-au să cuteze să se apropie de noi.

— George, asta e şi mai primejdios. Vom aprinde toţi lămpile de buzunar, căci ştim că lumina îi sperie pe crocodili. Băştinaşii însă sunt destul de deştepţi ca să nu se sperie de un diavol care se plimbă în tovărăşia unor europeni. Poţi să-i ţii câtva timp la distanţă, pentru a ne acoperi retragerea. Aşa dar, la drum!

George părăsi cel din urmă curtea împrejmuită cu mărăcini.

Abia dispăruse căpitanul, care mergea la vreo douăzeci de metri înaintea lui, după nişte tufe şi se auzi un răcnet grozav. Întoarse capul şt văzu pe una din bătrâne în poarta deschisă. Când George începu să dea din mâini şi să facă gesturi ameninţătoare spre ea, bătrâna o luă la fugă îndărăt în curte. Dar satul se trezise la ţipetele ei şi era de aşteptat ca în curând să se ia după ei. Întrebarea era dacă vor îndrăzni să intre în pădure, unde ştiau că se aţine vrăjitorul.

Poate că le era frică să se apropie de lacul crocodililor în care mulţi din ai lor îşi găsiseră o moarte atât de cumplită.

Înainte de a dispare George după tufa ocrotitoare, aprinse iar lampa din dovleac şi întoarse capul, Într-adevăr, oamenii din sat, înspăimântaţi de ţipetele bătrânei, veneau buluc, dar când zăriră „strigoiul” se dădură îngroziţi înapoi, urlând. George stinse repede lampa şi o luă la fugă după tufă. Deocamdată teama de a fi urmăriţi era înlăturată.

Camarazii, care i-o luaseră înainte, apucaseră să străbată locul liber din faţa lor. George se gândi dacă s-arunce

dovleacul sau nu, dar hotărî să-l mai păstreze până ce primejdia va fi înlăturată cu desăvârşire.

Nu se grăbea de fel să-şi ajungă tovarăşii, căci trebuia doar să le slujească de acoperire, în cazul când câţiva băştinaşi mai îndrăzneţi ar cuteza totuşi să se ia după ei. Când ajunse însă în pădure, îşi scoase dovleacul şi-l luă la subţioară, apoi trase jos haina de pe cap şi răsuflă din adânc.

Ţinea acum lampa de buzunar în mâna dreaptă căci, după cum spunea tatăl său, era cea mai bună apărare împotriva crocodililor care ieşiseră poate din lac pentru a-şi căuta pradă la marginea pădurii.

George o luă la picior şi auzi în curând pe căpitan strigându-l cu glas scăzut. Îi răspunse în acelaşi fel. Aşa dar, erau iar împreună. La o depărtare ca aceea la care se afla de ei, putea fi liniştit, deoarece urmăritorii, chiar dacă l-ar zări, nu vor cuteza să se apropie.

Deodată sclipiră lumini la o depărtare de cincizeci de metri de el. Aşa dar camarazii ajunseseră la lacul crocodililor şi alungau dihăniile ai lămpile lor. Auzi şi plescăitul pe care îl făceau târându-se în apă.

Când tânărul ajunse la mal, văzu apa tulburată. Crocodilii, speriaţi de lumină, înotau înghesuindu-se unul în altul.

Tânărul răsuflă uşurat după ce ajunse la sfârşitul potecii şi intră în pădure. Apropierea acestor reptile uriaşe cu miros de mosc nu-i fusese de fel plăcută.

Lăsă lampa să ardă; prin frunzişul des al copacilor nu pătrundeau razele lunii; era o beznă adâncă şi şi-ar fi sfâşiat carnea de mărăcinii care se întindeau de la un trunchi la altul.

Deodată zări lumini înaintea lui; erau camarazii şi vrăjitorul. Mpapu şi Njani se pitiseră în desiş.

— Ei, ce facem acum cu el? întrebă căpitanul, îndreptând lumina lămpii în ochii scânteietori de mânie ai bătrânului. ÎI putem duce cu noi până în câmpie şi să-i dărm drumul acolo. Mă tem însă că odată liber, tot ne mai poate fi primejdios.

— Să-i dezlegăm numai una din mâini, propuse George. Îi va trebui câtva timp până să se dezlege apoi singur. Cred că e singurul mijloc pe care-l avem.

— Hm, făcu Farrow codindu-se, dar te pomeneşti că Izbuteşte să-şi scoată căluşul şi ţipetele lui vor atrage satul, înainte de-a fi avut noi vreme să ne depărtăm îndeajuns.

— Ştiţi ce? zise George. Rămân eu cu el vreo zece minute, pe urmă vin în fugă după voi. Chiar dacă sunt urmărit, îi pot ţine pe băştinaşi la distanţă cu bastonul meu.

— Nu, nu, se împotrivi căpitanul, nu te putem lăsa atât de mult în urmă. În afară de primejdia de-a fi ajuns de negri, te

poţi întâlni pe câmp cu vreun leu hoinar. Să găsim altceva.

— Foarte simplu, se amestecă Petre în vorbă. O să-i dezleg o mână, dar în aşa fel ca să-i trebuiască vreme până se va putea elibera singur, iar căluşul o să îl înfund mai adânc în gură. Pe urmă, înainte de a pleca, o să-l „mângâi" niţel cum ştiu eu, ca să nu se trezească prea curând. În vremea asta noi putem fi departe.

— Bravo, Petre! Ideea e minunată, încuviinţă căpitanul. Ticălosul ăsta are destule nelegiuiri pe conştiinţă ca să nu merite mila noastră. Câţiva pumni zdraveni în tâmplă ar fi o pedeapsă destul de uşoară pentru el. Dar grăbeşte-te!

Petre îi înfundă mai bine căluşul, legă cârpă peste gura vrăjitorului şi o înnodă atât de bine încât îi va trebui lui Igingi ceasuri întregi ca să o deznoade cu o singură mână, se ridică apoi de jos şi-l izbi cu pumnul în tâmpla stângă atât de tare, încât vrăjitorul îşi pierdu îndată cunoştinţa.

— Aşa, pe ăsta l-am pus deocamdată cu botul pe labe, zise Petre râzând mulţumit.

— Cred şi eu! întări căpitanul. Acum să nu mai pierdem vremea degeaba.

— Eu parcă tot aş mai rămâne niţel, îşi dădu cu părerea George. Te pomeneşti că dacă ieşim acum din pădure, ne aşteaptă alaiul băştinaşilor.

— Cu atât mai mult trebuie să vii cu noi şi să o iei înainte. La nevoie, vei încerca să-i pui pe fugă cu dovleacul; n-aş vrea să, ajungem la o luptă, fiindcă, la drept vorbind, ne-am făcut vinovaţi de o răpire.

— Nu, tată, am eliberat o prizonieră, ceea ce e o mare deosebire, zise cu însufleţire tânărul.

— Fapt pe care negrii nu vor vrea să-l recunoască, fireşte. Acum să pornim, aş fi bucuros să ne vedem odată la râu, încheia căpitanul.

George îşi potrivi la repezeală bostanul, nu aprinse însă deocamdată lampa şi porni în fruntea micului convoi. Petre, care venea îndărătul lui, îi lumina calea.

În sfârşit zări la oarecare depărtare stepa scăldată în lumina razelor de lună. Toţi îşi stinseră lămpile şi porniră încet mai departe.

Când ieşiră din pădure, tânărul văzut la vreo patruzeci de metri depărtare o ceată de negri, ale căror suliţi sclipeau în bătaia lunii. Aprinse îndată lampa din bostan şi porni spre ei făcând gesturi ameninţătoare cu mâna stângă.

Aceasta folosi mai mult decât dacă i-ar fi împroşcat cu gloanţele unei mitraliere.

Băştinaşii începură să urle de groază, se înghesuiră unul într-altul, pe urmă o luară la fugă spre sat.

George păşea agale după ei, aprinzând şi stingând din când în când lampa, ceea ce mări şi mai mult groaza fugarilor.

Camarazii mergeau îndoiţi din mijloc şi păreau nişte mogâldeţe fără cap, care se mişcau vârând şi mai mult spaima în băştinaşi. George aşteptă până ce camarazii nu se mai zăriră, mai făcu câteva gesturi ameninţătoare cu braţele spre sat, apoi cu paşi mari porni spre câmpie.

Primejdia era destul de mare, căci dacă se găseau printre negri unii mai îndrăzneţi şi s-ar lua după el, va trebui să tragă şi ceilalţi ar înţelege îndată că nu au de-a face cu o stafie, ci cu un om în carne şi oase; numărul lor mare l-ar copleşi, aşa că ar fi pierdut.

După ce făcu vreo zece paşi, întoarse capul. Într-adevăr, câţiva negri veneau în urmă, dar când văzură găurile bostanului sclipind ca nişte ochi de foc, se pitiră îndată în iarba înaltă.

Tânărul ameninţă cu braţul stâng, apoi porni iar la pas. Prea repede nu trebuia să meargă, deoarece s-ar putea întâmpla ca urmăritorii să-i zărească pe camarazi, ceea ce ar da loc la o luptă dârză între ei şi urmăritori.

Era un simţimânt destul de neplăcut pe care-l avea George, păşind pe câmpia luminată de lună, ştiind că în spate îl pândeşte o primejdie care poate se 1 apropia din ce în ce. Dar nici prea des nu trebuia să se întoarcă, pentru a nu da de bănuit băştinaşilor.

Abia după vreo zece minute se întoarse fulgerător şi zări într-adevăr câteva trupuri negricioase la vreo cincizeci de metri îndărăt; însă se pitiră numaidecât în iarbă. Aşa dar nu se lăsau, vor ajunge la malul râului unde se va da fără îndoială o luptă crâncenă, dacă nu va izbuti să pornească în grabă cu camarazii în bărci în susul apei, înainte de-a începe ostilităţile.

Cum i-ar putea însă ţine pe urmăritori în loc? Pe când chibzuia adânc, auzi deodată un răget care îl făcu să se cutremure. Era ăl unui leu flămând, pornit după pradă.

Într-o clipă negrii ţâşniră din iarbă şi o luară la fugă spre sat. Deşi în număr mare, nu cutezau să atace pe acest „rege al animalelor” cu suliţele lor.

George răsuflă uşurat. Una din primejdii era înlăturată, dar se ivise alta şi mai mare.

Judecând după răget, leul se afla numai la vreo optzeci de metri de el şi dacă nu-i ieşea o altă pradă în cale, George era pierdut.

Tânărul se răsuci în loc, căci zărise înainte, foarte aproape de acolo, nişte clădiri de termite.

În câteva secunde ajunse la ele şi cu o grabă înfrigurată începu să se caţere pe una din clădiri, înaltă de vreo trei metri. Noroc că pereţii aveau ieşituri pe alocurea şi se putu sprijini în mâini şi picioare.

Mai curând decât şi-ar fi închipuit se pomeni în vârf, unde avea loc destul să stea chircit.

Înălţimea aceasta era un fleac pentru sprinteneala unui leu, George nădăjduia însă că fiara va trece pe acolo fără să-l vadă.

Zări într-adevăr la vreo cincizeci de metri de el un leu uriaş strecurându-se prin iarba înaltă. Deodată leul se opri în loc, ridică încet căpăţâna-i enormă şi începu s-adulmece în juru-i. ÎI simţise pesemne, căci scoase un mârâit scurt.

George trase binişor revolverul din brâu. Ar fi fost însă mai bucuros să nu tragă, pentru a nu atrage încoace pe negri. Dar n-avea încotro, dacă leul îl ataca trebuia să se apere.

Fiara rămăsese pe loc, mişca numai capul când încoa, când încolo. În cele din urmă ochii ei scânteietori se întâlniră cu ai lui George. Cu sărituri mari se repezi spre el fără să pregete. Era pesemne tare flămândă ca să mai şovăie.

George n-avea o clipă de pierdut. Dacă lăsa leul să se apropie, dintr-o săritură l-ar fi înhăţat şi l-ar fi tras jos. Să i-o ia deci înainte. Când leul era numai la vreo treizeci de metri, tânărul ridică arma şi înainte de-a mai face fiara o săritură, i-o descărca în căpăţână.

Nu o lovise însă de moarte. Leul se rostogoli de câteva ori cu un răget înăbuşit, dar se ridică iar şi se repezi din nou. ÎI întâmpină cu un glonţ care, desi nimerise, nu-l putuse dobora de tot, ci îi sfâşie numai carnea umărului pana la os. Acum fiara se afla la numai douăzeci de metrii şi mişcările îi erau atât de iuţi, încât George nu putea ochi bine.

Totuşi tânărul căută să nu-şi piardă cumpătul. Când leul fu numai la zece metri de el, George descărca doua gloanţe, unul după altul. De rândul acesta nu-şi mai greşi ţinta căci fiara se rostogoli la pământ. Nu-i fusese însă de ajuns. Sări fulgerător în sus, se repezea la movila de termite, îşi înfipse ghearele în ea şi o zgudui din temelie.

George căzu; mai avu însă prezenţa de spirit să descarce încă două gloanţe de-a dreptul în faţa leului, se agăţă cu o mâna de un colţ al movilei apoi se rostogoli la vale.

IV.

O ÎNTÂMPLARE NEPLĂCUTĂ.

AJUNSE JOS NEVĂTĂMAT, dar îl dureau toate mădularele din încheieturi.

Se ridica repede şi porni în fuga pe câmpie. Nu ştia daca răpusese într-adevăr leul şi căuta să se depărteze cat mai repede de locul primejdios.

Socotea ca cel mult peste un sfert de ceas va ajunge la rău, dar n-apuca să facă cincizeci de paşi şi se pomenii cu camarazii ieşindu-i înainte.

În sfârşit ajunseră cu toţii la rău. La un fluierat scurt al căpitanului, marinarii ascunşi în tufăriş veniră cu bărcile. Camarazii coborâră din ele şi se depărtară bine de mal, Mpapu, care se afla cu soră-sa lângă căpitan, zise:

— Masser, va mulţumim. Noi nu ştim cum arătam recunoştinţa noastră. Cu ce plătim la voi?

— Nu trebuie să plătiţi nimic! spuse Farrow prietenos, v-am ajutat cu draga inima. Şi-apoi n-a fost cine ştie ce isprava! Aşadar, să nu mai vorbim despre asta! Acum trebuie să căutăm un loc potrivit pentru popasul de noapte.

— Masser, Mpapu cunoaşte insula de aproape de aici, acolo nu vine nimeni, zise repede Negrul.

— Minunat, zise Farrow incantat. Pe o insula suntem într-adevăr în siguranţă. Daca ne ducem undeva pe uscat, s-ar putea să dam de vreun trib care nu vede cu ochi buni pe străini. Mai e mult pana la insula, Mpapu?

— Nu, masser, aproape de tot. Uite colo!

La vreo doua sute de metri se ivi un punct întunecat în mijlocul fluviului. Insula părea să fie mărişoară, căci fluviul pe aici era destul de lat şi pe amândouă părţile ei rămâne numai un canal îngust. Totuşi, când se apropiară, camarazii băgară de seamă că braţele fluviului aveau pe puţin cincizeci de metri lăţime. Apa era însă atât de repede şi vijelioasă, încât nici o barcă n-ar fi cutezat să se apropie de insulă. Deşi buni vâslaşi, marinarii noştri abia putură lupta cu curentul.

Traseră bărcile la mal, tocmai la capătul insulei. Înainte însă de-a coborî pe uscat, căpitanul întrebă pe tânărul Negru:

— Crezi într-adevăr că insula e nelocuită?

— Mpapu nu ştie află oameni pe insulă, răspunse el. Mpapu pescuit adesea aici, dar nu văzut pe nimeni.

— Atunci să mergem. Totuşi s-o cercetăm înainte de a ne face lagărul. Ce e bine nu e rău.

— Masseri nu poate pătrunde, desiş tare încâlcit, trebuie mai întâi croieşte drum cu cuţit.

— Aha, aşa! Să poposim deci pe mal, care e lat de cel puţin douăzeci de metri. Sunt mai bucuros că desişul e atât de încâlcit, avem cel puţin siguranţa că nu se află nimeni în el. Acum, camarazi, puneţi-vă pe treabă. Aprindeţi focul, vreascuri se găsesc destule pe aici şi conserve avem mai mult decât trebuie ca să ne putem sătura.

George şi Petre alergară la tufele din apropiere pentru a aduna vreascuri, toţi ceilalţi puseră mâna şi peste puţin focul ardea în vâlvătăi.

Cum erau destui ca să facă peste noapte cu schimbul, se bucurau de pe acum de odihna care îi aştepta.

Pe când încălzeau conservele, George, car stătea cu spatele spre apă şi privea spre desiş, tresări deodată, se aplecă niţel şi şopti celorlalţi:

— Luaţi seama! Am zărit între tufe un chip omenesc şi cred că era al unui european.

— Ce e de făcut?

Era într-adevăr dovada unei desăvârşite discipline şi puteri de stăpânire asupra lor a camarazilor, căci nici unul nu făcu vreo mişcare de spaimă. Îşi văzură liniştiţi de treabă, pe când căpitanul întrebă cu glas coborât:

— E chiar înaintea ta şi cu spatele spre mine?

— Da, răspunse George pe când ridică în sus cutia de conserve şi gustă să vadă dacă s-au încălzit îndeajuns, E tot acolo. Să scot revolverul şi să-i cer să iasă din tufiş?

— Drept să-ţi spun, mie nu mi se pare lucru curat la mijloc. Ce caută el pe insula asta părăsită? Totuşi n-aş vrea să recurg la mijloace prea aspre faţă de omul acesta şi nu ştiu singur ce e de făcut.

Abia sfârşi vorba şi din tufiş se auzi un glas aspru şi poruncitor zicând:

— Îmi pare rău, domnilor, că vă turbur masa, ridicaţi însă îndată mâinile în sus. Repede! Zece puşti sunt îndreptate asupra dv.

În acelaş timp un ţăcănit de armă care venea din tufiş îi încredinţă că omul nu minţea. George ridică mâinile şi spuse cu grabă:

— N-avem încotro, trebuie să ne supunem.

Camarazii îi ascultară sfatul, ca şi cei doi tineri negri ale căror priviri căutau speriate în jurul lor.

— Unul din oamenii mei vă va lua acum armele, urmă glasul. Nu vreau să vă lipsesc de ele, deoarece ştiu că europenii sunt pierduţi în pustietăţile astea fără arme. Trebuie însă să mă slujesc de bărcile dv. pentru a coborî câţiva kilometri fluviul, pe urmă le vom priponi undeva, pe malul

stâng.. Le veţi găsi deci, căci vă puteţi face mâine o plută pe care să vă lăsaţi la vale. Nu ştiu cum s-a întâmplat că am venit în conflict cu Statul englez, de aceea sunt silit să recurg la mijloacele acestea.

Pe când el vorbea, ieşi din tufiş un negru uriaş înarmat cu un revolver automat de cel mai nou sistem şi cu o repeziciune uimitoare luă armele camarazilor şi le făcu grămadă niţel mai încolo.

Apoi glasul urmă tot în englezeşte:

— Vă rog luaţi-o pe stânga până la marginea fluviului. Nu vreau să vă mai zăbovesc de la cină. Repede, am zis!

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta asprime, că nu mai încăpea şovăială. Camarazii se îngrămădiră pe mal şi neputând face vreo mişcare, scrâşniră din dinţi văzând cum un bărbat înalt şi slab, în haine cam ponosite, ieşi din tufiş, urmat de nouă negri, înarmaţi toţi cu puşti moderne.

La o poruncă a albului patru din ei goliră bărcile, puseră toate lucrurile din ele lângă arme, apoi toţi coborâră în bărci. În vreme ce – câte doi de fiecare barcă – puseră mâna pe lopeţi, ceilalţi ţineau puştile îndreptate spre cei de pe mal. Politicos, englezul îşi scoase acum pălăria şi zise:

— Vă rog încă odată să mă iertaţi că m-am purtat cam necuviincios, dar deoarece Statul a pus un premiu mare pe capul meu, trebuie să recurg la orice mijloc ca să mă salvez. Dacă vă întâlniţi din întâmplare cu trupe engleze, salută-l te rog pe comandant din partea lui Will Northon.

Se înclină adânc, sări într-una din bărci, negrii o împinseră de la mal, cotiră spre dreapta şi după câteva momente amândouă bărcile se mistuiră în întuneric.

Abia acum se dezmeticiră camarazii din buimăceala lor. George se repezi la grămada de arme, apucă puşca, alergă la celălalt capăt al insulei, dar nu mai zări nimic. Bărcile pieriseră ca înghiţite de valuri.

— Atâta obrăznicie nu mi s-a mai întâmplat să văd! strigă indignat Rindow. Auzi, să ne ia cu de-a sila drăguţele noastre de bărci… Ceva nemaipomenit!

— Tot mai bine bărcile decât viaţa, zise căpitanul Farrow cu ciudă. Dar nu face nimic, nu le păgubim noi, de asta sunt sigur. Îmi pare numai rău că nu l-am putut împiedeca pe ticălosul ăla să şteargă putina. Cine ştie ce crime grozave a făptuit, ca să fi pus Statul preţ pe capul lui.

— Eu aş vrea să ştiu cum a ajuns omul acesta cu negrii lui aici pe insulă, se miră George.

— Probabil cu o plută, răspunse căpitanul.

Va fi venit mai dinlăuntrul ţării pe uscat şi şi-a pierdut urma pe apă. Pesemne că ajunşi aci, apa fiind prea repede, pluta s-a izbit de bolovani şi s-a sfărâmat, iar curentul a dus buştenii la vale. Spre norocul lui am sosit la timp, căci i-ar fi trebuit cam mult până să întocmească altă plută.

— Hai să ne sfârşim masa, mormăi cu ciudă Rindow, pe urmă propun să nu ne culcăm nici unul şi să ne punem îndată pe lucru. Nu e nevoie s-aşteptăm până dimineaţă, poate până atunci ne pomenim cu englezii peste noi.

— Tocmai ce-mi spuneam şi eu, încuviinţă căpitanul. Va fi însă o muncă grea, deoarece nu putem tăia decât beţe subţiri cu cuţitele noastre şi ne trebuie multe al dracului.

Camarazii se aşezară iar în jurul focului şi mâncară cu poftă. Întâmplarea de adineauri nu-i turburase prea mult, ba George se bucura chiar că nu avusese timp să se plictisească.

Cum sfârşiră de mâncat, porniră în căutarea lemnelor de care aveau nevoie pentru întocmirea plutei.

Dădură de o potecă în desiş, croită de oamenii englezului, care străbătuseră probabil insula până la capătul ei de răsărit. Găsiră într-adevăr aci copăcei tineri şi George vru să s-apuce să-i reteze, dar căpitanul îl opri.

— Să mergem pană la mal, George, propuse el, acolo vom găsi poate beţe de bambu, care sunt mult mai trainice decât astea.

— Şi mai lesne de tăiat, încuviinţă tânărul.

Găsiră pe malul de răsărit un desiş de bambu cu beţe lungi şi groase. Se puseră îndată pe lucru. Deşi cuţitele lor e rău foarte ascuţite, fu o munca destul de grea să taie cât le trebuia, ştiut fiind că bambusul e un lemn tare. Nădejdea însă că vor putea pleca în curând de pe insulă le înzecea puterile. Când socotiră că le vor fi de ajuns, căpitanul zise:

— Aşa. Acum destul. Părerea mea e să facem două plute, ca să fie mai lesne de mânuit. Sfoară avem mai mult decât ne trebuie, altminteri am fi fost nevoiţi să ne slujim de rotang.

Nu trecu mai mult de o jumătate de ceas şi plutele fură gata. Fiecare din ele putea duce şase oameni. Cum însă, cu amândoi negrii nu erau decât zece, rămânea destul loc pentru bagajele pe care le cărară la repezeală Petre, Kard şi ceilalţi doi marinari.

Pe partea de răsărit era o spărtură lată în desişul de bambu; aduseră aci plutele şi le lăsară pe apă. Într-una coborî căpitanul, doctorul, George, Petre şi unul din marinari, iar în cealaltă Rindow, Kard şi amândoi Negrii.

Două prăjini subţiri le slujeau de vâsle. Ieşiră la larg. Noaptea era pe sfârşite. Le trebuise vreme până să

întocmească plutele, dar nici altminteri n-ar fi plecat mai curând, deoarece pe întunerec n-ar fi putut vedea bărcile pe care li le luase Northon.

Abia ieşiră plutele din brâul de bambu şi curentul le mână la vale cu o repeziciune uimitoare. Camarazii erau nevoiţi să fie cu atenţia încordată pentru a le împiedeca să nu se învârtească în loc, sau să se izbească de mal.

Socotiseră bine timpul, căci se aflau numai de câteva minute pe apă şi se şi lumină brusc. Curentul era acum mai slab şi înainta mai încet.

Deodată auziră de pe malul stâng un glas. Era un ofiţer englez cu un pluton de soldaţi.

— Ei, voi de colo, cine sunteţi? întrebă ofiţerul. N-aţi văzut un alb cu zece negri înarmaţi?

— Ba da, răspunse căpitanul, fără a lua în seamă întrebarea dintâi. Ne-a furat bărcile, dar spunea că o să le priponească undeva, aici pe malul drept. Zicea că-l cheamă Will Northon.

Deoarece plutele se depărtaseră în vremea asta, ofiţerul cu soldaţii săi fura nevoiţi să alerge pe mal după ele. Striga printre înjurături.

— Nu ştiţi daca avea de gând să coboare pe uscat?

— Ba zicea ca vrea să se duca pe uscat mai înlăuntrul ţării.

— Păcat! Atunci trebuie să ne retragem santinelele la coasta. De trei săptămâni îi urmăresc. Ieri, când mi-a scăpat dintre degete cu o pluta mare, am trimis o cablograma să se pună o santinela pe mal. Va mulţumesc pentru ce mi-aţi spus. O să trecem şi noi fluviul cu o pluta de bambus.

Camarazii erau bucuroşi ca căpitanul era cu gândul numai la fugar, nu-i mai întreba care era numele lor.

— Uf, am scăpat ca prin urechile acului, făcu doctorul răsuflând uşurat. Ce i-ai fi spus, draga căpitane, daca ar fi sfătuit să afle cine suntem.

— Ca suntem nişte actori de cinematograf şi ca Northon ne-a furat odată cu bărcile şi aparatele de filmat.

— Şi n-ar mai fi avut nimic de spus, rase doctorul cu pofta.

— Tata, uite bărcile acolo! striga în clipa aceea George.

Într-adevăr, cele doua bărci de aluminiu erau priponite într-o spărtură din tufişul de pe mal. Se cerea acum să oprească plutele, pe care curentul le mâna la vale. Camarazii îşi încordară toate puterile să le îndrepte spre mal, căci apa le dusese cu vreo doua sute de metrii mai departe de locul unde se aflau bărcile.

Le trebuiră peste o jumătate de ceas până să-şi atingă scopul. Răsuflară uşuraţi când se văzură din nou în bărcile lor.

Transportară la repezeala bagajele şi după câteva minute uşoarele bărci de aluminiu alunecau pe unde.

Camarazii erau însă toţi frânţi de oboseala, mai ales ca nu închiseseră ochii toată noaptea, aşa ca de îndată ce căpitanul zări un luminiş înconjurat de copaci ce păreau să dea o umbra plăcută, porunci vâslaşilor să tragă bărcile pe uscat.

Mâncară în grabă, se rândui schimbul de veghe şi curând oamenii se cufundară într-un somn adânc. Bărcile le priponiseră în tufiş, pe când ei se întorseseră la umbra.

Când Petre îl trezi pe George, căruia îi venise rândul, îi zise aproape pe şoptite:

— Domnule George, mi s-a părut ca aud colo în tufiş nişte zgomote ciudate.

— Minunat! făcu tânărul, încântat. Poate ca e rost de vreo aventură. Tu culcă-te şi fii fără grijă, o să veghez eu.

Uriaşul îşi căută un locşor la umbră şi păru să fi adormit îndată. George se aşeză pe un trunchi de copac doborât şi ascultă cu încordare în juru-i. Nu se auzea însă nimic, doar murmurul valurilor întrerupea tăcerea.

Deodată îi ajunse la ureche un foşnet uşor, ca şi când s-ar fi apropiat cineva pe furiş. Aşadar Petre avusese dreptate. George puse mana pe revolver, apoi cerceta din ochi tufele să vadă dacă nu se mişca vreuna din ele, însă totul părea liniştit.

V.
O ÎNTÂMPLARE PLINĂ DE PRIMEJDII.

DUPĂ CÂTEVA MINUTE încordarea lui George slăbi. Îşi spunea că trebuie să fi fost vreo vietate mai mică, poate o şopârlă care se furişa prin iarbă. Un om ar fi făcut mai mult zgomot.

Se apropia vremea prânzului. Deodată se auzi iar foşnetul acela ciudat. De rândul acesta ştia de unde venea. Se ridica binişor şi se îndreptă într-acolo.

Privi cu încordare tufa. Dacă ar fi un om ascuns, nu se putea ca acesta să nu se mişte, măcar cat de uşor. Nu văzu însă nimic şi tocmai vroia să se depărteze când auzi din nou zgomotul.

Acum venea dinspre stânga; fără să pregete o clipa se strecura Acum venea printre doua tufe mai mari. Trebuia neapărat să afle care e pricina.

Merse vreo zece metri şi se pomeni într-un mic luminiş. Se opri şi căuta cu încordare în juru-i. După socoteala lui de aici venise foşnetul, dar oricât îşi încorda văzul şi auzul, nu văzu şi nu auzi nimic.

Necăjit, vru să se întoarcă, deodată înainte de a apuca el să-şi smulgă revolverul de la brâu se simţi înhăţat pe la spate şi trântit cu putere la pământ.

Izbuti totuşi să se întoarcă fulgerător şi văzu aplecat deasupra lui chipul schimonosit de ura al lui Igingi care îi zise rânjind:

— Masser crezut biruit Igingi, dar Masser înşeală. Igingi urmărit Masseri cu luntre. Acum Masseri trebuie moare.

Apucase pe George cu stânga de beregata şi ridica dreapta în care ţinea un cuţit enorm.

Totuşi tânărul nu pierdu nădejdea; cu o smucitura îl făcu pe vrăjitor să se poticnească şi cuţitul trecu pe lângă gatul lui George, înfigându-se în pământ.

Bătrânul însă nu se lăsa. Încăleca în spinarea lui George care se ridicase în brânci şi vru să-l apese în jos cu greutatea trupului sau. Printr-o smucitura tânărul îl făcu să cada în nas şi în clipa de răgaz pe care o avu smulse de la brâu pumnalul si-l repezi în primejdiosul sau duşman.

Tăişul ascuţit pătrunse adânc în carne după cum baga de seama George.

Igingi se ridica şi vru să repeadă iar cuţitul în potrivnicul sau, nu mai avu însă putere şi braţul în care ţinea arma, împins fulgerător în laturi de George se lăsa moale în jos.

Părea că rana făcută de pumnalul tânărului era destul de serioasă. Deodată însă, cu o energie sălbatecă, îşi încleştă degetele cu atâta putere în beregata lui George, încât tânărului i se păru că se înăbuşe.

Ochii lui Igingi îl priveau ţintă, faţa i se schimonosise de furie şi George înţelese că e pierdut. Dar în clipa când simţi că îşi pierde cunoştinţa detună o împuşcătură, apoi încă una şi vrăjitorul, nimerit în tâmpla, se rostogoli la pământ.

George răsuflă adânc, apoi zise lui Petre, care ieşise din tufiş:

— Petre, credinciosul meu prieten, m-ai scăpat şi de data asta de la moarte. A, uite că împuşcăturile tale ne-au deşteptat camarazii din somn.

Alergau într-adevăr toţi speriaţi spre tufiş, neştiind ce s-a întâmplat. George le istorisi pe scurt păţania lui.

— Ei, Mpapu, acum nu mai ai de ce te teme, nici sora ta. Igingi e mort şi nu vă mai poate face nimic. Vreţi să mergeţi mai departe cu noi, sau să vă întoarceţi în satul vostru?

După ce se sfătui în şoapta cu fata, negrul răspunse:

— Noi tare recunoscători masseri, întoarcem mai bine în sat unde Njani mărită cu cine place ei. Vrea masseri trece pe noi râu?

— Cum să nu! Crezi însă că nu te mai ameninţa nici o primejdie acolo?

— Nu, masser, nici una acum.

Căpitanul fu foarte mulţumit să scape de ei, ca să nu-i fie poate o piedică în cale mai târziu.

Se săpă în grabă o groapă pentru Igingi şi-l înmormântară chiar pe locul unde murise.

Când ieşiră iar din desiş, căpitanul zise camarazilor:

— Să ne uităm mai întâi spre fluviu şi să vedem dacă împuşcăturile n-au atras pe soldaţi încoace. N-aş vrea să dau ochii cu ei. Care din voi se duce?

Firește că George fu acela care se oferi numaidecât. Se aplecă pe cât putu şi porni să se strecoare printre tufe. Când ieşi de acolo se lăsă pe brânci şi se ridică abia când fu la mal.

Se ghemui însă repede iar jos căci zărise pe soldaţi privind cu încordare spre tufe; aveau de gând pesemne să tragă pluta la mal, fiindcă vâsleau în lungul brâului de trestii. Spre bucuria lui George, se opriră la vreo patruzeci de metri mai sus de unde se aflau camarazii. Se duse tiptil la ei şi le spuse ce, văzuse. Ascultară toţi cu încordare şi-l auziră pe locotenent dând ordin soldaţilor să priponească pluta. Găsise deci o potecă în desiş pe care vroia să pornească în căutarea lui Northon, pe care îl bănuiau pe aproape.

Paşii soldaţilor se pierdură în pădure. Camarazii răsuflară uşuraţi. Mai aşteptară vreo jumătate de ceas, pe urma căpitanul zise:

— George, ai putea trece acum pe Mpapu şi Njani cu o barcă pe malul celălalt. Întoarce-te însă cât mai repede, ca să ne vedem de drum. Pare să fie dincolo în păpuriş, o spărtură la care puteţi acosta.

Petre şi George puseră mâna pe lopeţi şi peste un sfert de ceas, luptând din greu cu curentul apei, ajunseră la malul opus, chiar în dreptul spărturii. De aci pornea o potecă îngustă printre tufele care tiveau malul. După un rămas bun şi mulţumiri călduroase, cei doi tineri negri se pierdură în frunzişul des.

— S-a făcut şi asta, zise George. Cred că am sfârşit deocamdată cu aventurile, deşi, drept să-ţi spun, tare aş fi vrut să mai întâmpinăm vreuna.

— Fie ca nesăţios mai eşti, domnule George. Altul de vârsta dumitale s-ar fi săturat de mult de atâtea primejdii prin

câte ai trecut. Acum să ne grăbim. Trebuie să ne întoarcem cât mai curând la ai noştri, cu atât mai mult cu cât avem de luptat împotriva curentului. Noroc că ni s-a mai uşurat barca.

Vâsleau din răsputeri în tăcere, pieziş de-a curmezişul apei. Când fură numai la vreo cincizeci de metri de mal, barca se lovi cu putere de ceva şi se răsuci în loc. George sări numaidecât la proră, crezând că se ciocnise de vreun trunchi de copac plutitor.

— Numai de n-ar fi găurit-o, strigă el lui Petre care se ridicase şi el de pe bancă şi cerceta, îngândurat, fundul bărcii.

Izbitura se repetă, barca se clătină şi cei doi camarazi mai-mai să cadă în apă. Deodată însă se ivi, spre marea spaimă a lui George, chiar lângă el căpăţâna enormă a unui hipopotam care căscase botul cu colţii lui mari să-l înhaţe.

Primejdia era mare pentru cei doi camarazi; George nu luase cu el decât un singur revolver şi cu atât nu putea veni de hac hipopotamului.

Petre se lăsase iar pe bancă şi vâslea din răsputeri să scoată barca din vârtej. Pentru un moment izbuti, dar vârtejul îi prinse iar şi botul hipopotamului se căsca înfiorător la câţiva metri de ei. Dacă îi ataca acum erau pierduţi.

George smuci revolverul din brâu şi descarcă două gloanţe în căpăţâna dihaniei. Deşi nimerise în plin, hipopotamul părea că nici nu se sinchiseşte, ci urma să se apropie. Când fu la un metru de barcă, se auzi de pe mal o împuşcătură; hipopotamul se zbătu de câteva ori cu atâta putere încât apa împroşcă până departe, apoi trupul lui enorm căzu ca un bolovan la fund.

Căpitanul Farrow dăduse încă odată dovadă că era un ţintaş neîntrecut.

— Măi Petre, zise George râzând, după ce îi trecu spaima, a dracului dihanie mai fu şi asta! Dă-i zor s-ajungem la mal; te pomeneşti că hipopotamul nu e mort şi se ia după noi.

Abia se depărtară cu vreo zece metri de locul unde căzuse hipopotamul, că George strigă, speriat:

— Uite că se întoarce dihania, Petre, repede, pare să fie rănită rău.

Căpăţâna enormă a hipopotamului ieşise iar deasupra apei; dihania zări barca şi porni înot spre ea.

Acum căpitanul n-ar mai fi putut ochi atât de bine deoarece barca se afla între el şi hipopotam, dar Petre, care înţelese cum stau lucrurile, abătu barca din drum. Întoarse capul şi văzu cu bucurie pe căpitan ridicând puşca; hipopotamul însă îşi schimbă în clipa aceea direcţia atât de

brusc, încât glonţul căpitanului dădu greş. Hipopotamul se lăsă deodată la fund şi Petre strigă îngrozit:

— Domnule George, încordează-ţi toate puterile, trebui să trecem peste hipopotam şi să ajungem cât mai repede la mal.

Cu o grabă pe care ţi-o dă numai disperarea mânară barca spre mal, totuşi nu puteau înainta atât de repede pe cât ar fi trebuit şi ar fi vroit, căci căpăţâna enormă a hipopotamului apăru iar deasupra apei la nici trei metri de ei. Să nu fi fost dibăcia lui Petre, s-ar fi izbit de-a dreptul de barcă.

Primejdia nu era încă înlăturată, deoarece hipopotamul venea cu botul căscat spre ei. Dar de data asta glonţul căpitanului nu-şi mai greşi ţinta. Odată cu detunătura armei, dihania ţâşni în sus, apa plescăi cu putere în juru-i, apoi hipopotamul căzu la fund.

George văzu bine că glonţul nimerise de-a dreptul în botul căscat al dihaniei şi pătrunsese în creier.

— Acum ştiu că am scăpat în sfârşit de afurisitul ăsta de hipopotam, zise George gâfâind. Nu mai e însă timp de pierdut, soldaţii se vor întoarce cu siguranţă din drum ca s-alerge încoa, căci vor fi auzit fireşte detunăturile.

Cei doi camarazi vâsleau să le iasă sufletul şi ajunseră în sfârşit la spărtura din păpuriş unde îl aştepta căpitanul şi doctorul; ceilalţi se şi încărcaseră în luntrea cealaltă. Cum săriră şi ceştilalţi în barcă, amândouă porniră în larg.

Abia acum găsi George timp să mulţumească tatălui său pentru ajutorul dat. Căpitanul răspunse râzând:

— Lasă, băiatule, că ne-ai salvat şi tu de multe ori de la moarte, punându-ţi chiar şi viaţa în primejdie. Drept să-ţi spun, n-aş fi crezut niciodată că un hipopotam poate fi atât de rău.

Dormea pesemne şi noi i-am turburat somnul, de aceea era atât de înfuriat, îşi dădu cu părerea George. Păcat că nu i-am putut lua căpăţâna ori măcar colţii.

— Asta nu se mai poate face, zise doctorul. Durează câteva ceasuri până ce cadavrul intră în putrefacţie şi iese la suprafaţa apei: Şi în afară de asta, până aci ici curentul îl va îi dus cine ştie unde. Poate că va ieşi lângă vreun sat, spre bucuria locuitorilor, căci negrii se dau în vânt după carne de hipopotam.

— Foarte mulţumesc, râse George şi se cutremură de scârbă.

— Am auzit că e foarte gustoasă, urmă Bertram. Cel puţin aşa susţin negrii. Aha, se pare că tot s-au întâlnit soldaţii cu Northon acela.

Departe în pădure se auziră împuşcături repezi şi repetate.

— Aşa cred şi eu, zise căpitanul, Poate că ocolul pe care l-a făcut l-a adus fără voie iar încoace şi au dat soldaţii de el. A, pare să fie o luptă în toată regula…

Camarazii ascultară cu încordare; împuşcăturile se auzeau din ce în ce mai îndepărtate, apoi, după o salvă puternică, se făcu tăcere.

— Au fost cu siguranţă împuşcături de arme militare, deci soldaţii au biruit, spuse căpitanul. Aşa dar furtul bărcilor noastre nu i-a folosit la nimic lui Northon.. Acum însă să vâslim cât putem, pentru a lăsa cât mai în urma locurile astea şi să găsim undeva unul mai prielnic pentru popasul de noapte.

ÎI găsiră curând. Era un luminiş înconjurat de tufe dese de unde nu se putea vedea focul de lagăr. Adunară vreascuri, făcură o groapă în care îl aprinseră, îşi pregătiră culcuşuri de frunze şi când se lăsă întunericul se aşezară în jurul focului mocnit ca să vorbească despre întâmplările de peste zi şi din noaptea trecută.

— Trag nădejde să mai întâmpinăm şi altele înainte de a ajunge la coastă, altminteri m-aş plictisi prea mult, zise George râzând.

Dorinţa i s-a împlinit mai curând decât se aştepta – după cum vom vedea în broşura următoare.

Sfârşitul volumului: **PE FLUVIUL RUAHA.**

Volumul următor va fi intitulat:

LA TRIBURILE AFRICANE.

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

CAROL MAY
posedă neîntrecutul dar de a îmbina plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU
mai cu seamă, oferă pagini minunate de peripeții captivante, umor sănătos și cunoștințe folositoare în geografie, istorie și științe naturale.

A APĂRUT
Vol. III din operele lui
CAROL MAY

OLD SHATTERHAND
WINETU III
LEI 25

LEI 5

Un volum de cca. 200 pagini, într'o execuție ireproșabilă cu copertă colorată, costă numai Lei 25.